

РЕШЕНИЕ

№ 3003

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8899** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на М. С. срещу отказ с рег.№ отказ с рег.№ 5364р-21009/22.08.2023г. на директора на дирекция "Миграция" -МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. В жалбата отказът е посочен с номера на съобщението за издаването му рег.№ 536460-48990/26.08.2023г.

Жалбоподателят оспорва отказа като незаконосъобразен и неоснователен. Първоначално не е бил запознат в детайли с, в какво се състои неговото нарушение . На 25.08.2022г. му било връчено единствено съобщение, с което му се заявява, че има издаден индивидуален административен акт с рег.№ 536460-48990/26.08.2023г. на Директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с което му се отказва право на постоянно пребиваване в РБългария. Не е получил и не е видял самият акт, нито мотивите за направения отказ, а това нарушава личните му права на защита. Счита, че с представените от него документи, с които иска разрешение за постоянно пребиваване е изпълнил изискванията, поставени от Дирекция „Миграция“-МВР. За него остава да гадае къде е сгрешил. След като му е предоставена възможност да се запознае с отказа в съдебно заседание чрез адвокат Т. допълва жалбата по отношение на т.23, на основание чл.10, ал.1, няма как да докажат отрицателния факт, че не е вярно това, което твърди ответникът в отказа, тъй като той действително е пребивавал на този адрес и той не пребивава поради необходимост от сигурност за пребиваването, тъй като всяко пребиваване на територията на чужда държава е свързано с много разходи и е безмислено без да е сигурен и категоричен, че той може да пребивава постоянно и

да работи на територията на България, защото и на работа не го взимали, като няма документ за постоянно пребиваване – той е в безизходно положение, като §22 за него – искат да си на територията на България, а нямаш право. През това време са изключителни разходи, за да може да се поддържа живот в чужда държава, без да е сигурен че ще има приходи за това нещо. Същевременно лицето е с български произход и това е доказано. В хода по същество иска съдът да уважи жалбата и да отмени акта на директора на Дирекция „Миграция“, с който на лицето М. С. е отказано постоянно пребиваване.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Т., оспорва жалбата, а по същество на делото иска отхвърлянето ѝ като неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Както жалбоподателят твърди, че е от български произход той има право да работи на територията на страната именно в това си качество и без да има документи за пребиваване. Докато тече процедурата му по пребиваване, лица от български произход съгласно закона за трудовата миграция и трудовата мобилност имат право да работят на територията на страната, след като работодателят ги е регистрирал в Агенцията по заетостта. По тези съображения намира доводите за несигурност на територията на страната за неоснователни. Съществено изискване, особено за лица, кандидатстващи за постоянно пребиваване е да живеят на територията на Република България. Още по малко жалбоподателят е имал виза за дългосрочно пребиваване от май месец до месец ноември 2023г., която му дава право не само да пребивава на територията на страната, а и възможност да полага труд, съгласно посоченото по-горе, така че наведените доводи са неоснователни. От друга страна, юрисконсулт Т. отбелязва задължението на органа да извършва такива адресни проверки и е установил, че към момента на извършване на проверката, макар и декларирано от българския гражданин, че лицето живее на посочения адрес, това обстоятелство противоречи на направените справки в АИС „Граничен контрол“, от който е видно, че сръбският гражданин не пребивава, а той е влизал един единствен път, за един ден на територията на страната и това е денят на подаване на заявлението му за постоянно пребиваване. Тези данни подкрепят законосъобразността на отказа, във връзка с което съдът моли да го потвърди. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна:

Административното производство е започнало по заявление рег. № Г – 1910/26.05.2023 г., подадено лично от М. С. на основание чл. 25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване на основание български произход.

Заявлението е подадено при спазване на чл.34, ал. 3 от ППЗЧРБ – не по късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок за пребиваване, като към момента на подаване на заявлението М. С. е с разрешено право на пребиваване на територията на Република България с издадена виза Д за периода от 12.05.2023г. – 12.11.2023г.

Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал.1, чл. 35, ал. 1 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ.

В изпълнение на чл.22, ал.4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено становище.

В изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег.№8121р – 22191/18.10.2017 г. относно извършване на

регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, на 16.06.2023г. от служители на дирекция „Миграция“ - МВР е извършена проверка на декларирания адрес на пребиваване – [населено място], район П., [улица], ап.8. Същият фигурира и в приложената нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. Във връзка с проверката е изготвена докладна записка рег. № 5364р–14707/21.06.2023г., в която е снето сведение от лицето осигурило адреса на пребиваване и попълнило декларацията, който заявява, че познава М. С. и към момента на проверката лицето живее на адреса. Тези сведения са изложени с обяснения в писмено изложение, които се съдържат в преписката.

След изготвената справка в информационните системи, ползвани от ДМ-МВР се установява, че М. С. е влизал еднократно на територията на Р България, на 26.05.2023г., датата на подаване на заявлението, за еднократен, няколкочасов престой, като непосредствено след подаване на заявлението за разрешаване на постоянно пребиваване е напуснал страната и след тази дата не са регистрирани други влизания от лицето на територията на страната.

Според административния орган извършената проверка показва, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението М. С. е предоставил неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който реално не пребивава. Представената декларация въвежда в заблуждение административния орган, макар и издържана в юридическо отношение и е съставена с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца.

След анализ на доказателствата, събрани в хода на административното производство, директорът на дирекция "Миграция–МВР е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на М. С., с рег. № 5364р– 28453/08. 11. 2023 г. на дирекция „Миграция“.

По делото е представена цялата административна преписка по издаване на отказа. Представена е справка от „Гранична полиция“, приета като доказателство по делото, като видно от справката, в периода от 01. 01.2022 г. до 16. 06. 2023 г. М. С. е влизал и напуснал Република България 1 път, като регистраното влизане и излизане е в рамките на един и същ календарен ден за няколко часа, тоест жалбоподателят не е оставал на територията на страната за период от 24 часа.

Правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който го е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на отказа са спазени административнопроизводствените правила. Същият е постановен след извършена проверка и анализ на представените доказателства, като служебно са събрани относими такива от ДА“НС“,ГД“ГП“ и е извършена проверка на адреса на място.

Правилно е приложен и материалния закон.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че М. С. е декларирал адрес на пребиваване в Република България в [населено място], [улица], ап.8. При извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ чужденецът не е намерен на декларирания адрес. Там се е намирал българският гражданин Б. Б. Т., който заявил че М. С. живее на адреса и дава такова писмено сведение. Видно от справка за пътуване на лицето, изготвена по данни от ГД „Гранична полиция“, чуждият гражданин е влизал и излизал от страната един път, без да остава на територията повече от 24 часа, в деня на подаване на заявлението. Следва да се сподели констатацията на органите на дирекция „Миграция“, че чужденецът физически не обитава жилището и има формален адрес в [населено място], посочен в заявлението като постоянен адрес в Република България.

Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход.

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.1 ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т. 23 ЗЧРБ, предвиждащ отказване издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото е депозирано заявление от М. С. именно за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Р България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ поради българския му произход.

По делото безспорно е установено, че в периода от 01.01.2022 г. до 16.06.2023г. М. С. не е пребивавал на територията на Република България, като за този период има регистрирано 1 влизане за няколко часа, като е напуснал страната в същия ден и това е денят на подаване на заявление, по което е постановен обжалваният отказ.

Настоящият състав приема, че е налице хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, а именно, че М. С. е заявил неверни данни, че пребивава на посочен от него адрес на територията на [населено място]. Формално е изпълнено изискването за деклариране на адрес, на който чужденецът ще пребивава, но при проверка е установено, че същият не пребивава на адреса и влязъл в Република България, само когато е подал заявлението.

Съвкупно преценени доказателствата сочат, че декларирането на адрес на пребиваване е формално, а чужденецът не е пребивавал на този адрес.

С оглед на изложеното се налага извода, че М. С. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал.1, вр. чл.10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

По отношение на възражението на представителя на жалбоподателя, че той не пребивава на територията на чуждата държава поради необходимостта от сигурност на пребиваването, тъй като всяко пребиваване са много разходи и е безмислено докато не получи документи, това е § 22, тъй като без постоянно пребиваване и на работа не ги взимали, съдът намира същото за неоснователно. Първо защото постоянното пребиваване се разрешава именно за такова в страната. Второ защото следва да се сподели изложеното от ответника, че за лицата от български произход докато тече процедурата имат право да работят съгласно чл.8, ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. В случая жалбоподателят не се е възползвал от това право, не е и пребивавал на адреса, влязъл е в страната, единствено за подаване на заявлението. В този смисъл адресът на пребиваване е само формален и няма пребиваване.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановения отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспорения в настоящото производство административен акт. Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. срещу отказ с рег.№ 5364р-21009/22.08.2023г. на директора на дирекция "Миграция" -МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С., да заплати на Дирекция "Миграция"- МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: